

ZAS TENTO DEN

Jan Zahradníček

(...)

Neboť nic neděje se
tady ani u protinožců
aby do toho nebyl nějak zapleten
tak jako všichni jsme nějak zapleteni
do toho dávného případu
o němž pašije vyprávějí
a jehož ozvěnou se plní ten jarní zpěv
dobře-li poslouchám

(ze sbírky *Rouška Veroničina*)

TENKRÁT V HUSOVICÍCH

Zakladatelem chrámu Páně v Husovicích je vdp. biskupský rada P. František Venhuda, jenž se narodil r. 1862 ve Chvalkovicích u Nových Hvězdlic. Po vysvěcení na kněze 26. července 1885 v Brně stal se kaplanem v Podivíně, ale pro svou znalost chorvatštiny byl zanedlouho ndp. biskupem drem Bauerem vyzván, aby přijal místo katechety v klášterní škole sester božské lásky v Sarajevě. Uposlechl a působil tam jako katecheta čtyři roky. Pak mu byla ndp. arcibiskupem sarajevským drem Stadlerem svěřena čestná, ale obtížná práce: vystavěti v Sarajevském Poli kostel a zřídit tam novou farnost. To vše s neúnavnou přičinlivostí vykonal k úplné spokojenosti p. arcibiskupa a působil tam ještě po čtyři léta jako farář. (...)

Pak vrátil se opět do své diecése a stal se katechetou a českým kazatelem v kostele sv. Michala v Brně. Brzy však poznal hroznou sociální bídu brněnských předměstí, která stále vzrůstala počtem obyvatelstva, ale po stránce náboženské – zvláště pro nedostatek kostelů – byla velmi zanedbána. Útočištěm mravní zchátralosti stávaly se zejména Husovice. I rozhodl se rázný a energický vdp. P. Venhuda k činu a přihlásil se r. 1894 za katechetu do Husovic. Měl v úmyslu i zde – jako nedávno v Sarajevském Poli – zřídit novou farnost a odpomoci tak rostoucí bídě po stránce náboženské.

Husovice byly tehdy částí farnosti zábrdovické, která čítala 45.000 duší. Husovice samy byly tehdy již obcí s 11.000 obyvateli, ponejvíce dělníky. Sem přistěhoval

se vdp. P. Fr. Venhuda a prvních dvou let použil k tomu, aby se obeznámil s místními poměry. A pak pustil se s houževnatostí sobě vlastní do práce. Nejprve založil „**Kostelní jednotu**“, která zanedlouho čítala přes 200 členů. Jejím účelem bylo postavení chrámu Páně a zřízení samostatné duchovní správy v Husovicích. Za obětavého vedení svého předsedy okresního školního inspektora p. Františka Charváta a jednatele vdp. P. Fr. Venhudy pracovala neúnavně, ač, jak z protokolů schůzí vysvítá, bylo jí překonávat nemalé překážky. První a největší starostí bylo: sehnat potřebný kapitál na získání stavebního místa. Sbíralo se v Husovicích, v Brně i mimo Brno. Tak v záznamu valné hromady „Kostelní jednoty“ konané dne 26. března 1899 čteme: „Jednatel (tj. vdp. P. Venhuda) pilně psával do časopisů, rozesílal žádosti na rozličné ústavy a prosby jak na jednotlivce, tak i na spolky; celkem rozeslal 1751 dopisů.“ (...)

Další nemalou starostí, o níž se však nebudeme zde šířiti, bylo zakoupení vhodného **pozemku** pro stavbu kostela. Po delším jednání byl zakoupen od p. Jana Šika za tehdejší Tempesovou (nyní Husovskou) ulicí pozemek za 9000 zl. Zároveň svěřeno profesoru české techniky v Brně p. archit. Kepkovi vypracování plánů na nový kostel.

Hlavním nejbližším úkolem stalo se tak rychle získání potřebných stavebních peněz. A v tom přiblížila se „Kostelní jednotě“ r. 1900 opět značně svému cíli. Daroval jí totiž ndp. biskup brněnský Dr. Franti-

šek Bauer 14.000 K z daru, jehož se mu dostalo od vdp. Karla Dörflera, faráře ve Vídni, rodáka jihlavského. Také loterie, zřízená na podporu stavby kostela, vynesla 30.000 K. (...)

Zatím dokončil také p. prof. Kepka svůj návrh na stavbu kostela a rozpočetl náklad na 250.000 zlatých. Avšak jeho krásný, ale nákladný plán zdál se přesahovati síly „Kostelní jednoty“ a již se ukazovalo, že také zakoupené stavební místo sotva bude vhodným pro stavbu přiměřeného kostela. Bylo tedy rozparcelováno, prodáno a konečně koupen pozemek, na němž dnes stojí kostel.

Šlechtným úmyslům a obětavé námaze „Kostelní jednoty“ a jejich vůdců žehnal však Bůh dále a posílal nové štědré dobrodince. Z nich připomínáme zde jen pí Zemanovou, která odkázala na kostel 20.000 K, další dar vdp. preláta Dörflera 20.000 K, dar „Cyrillo-Methodějské záložny“ v Brně 5000 K, dar knížete Liechtensteina 2000 K atd.

Zvláštní vděčností povinna jest „Kostelní jednoty“ i celá husovská farnost říšskému poslanci Msgru Dru Ant. Cyr. Stojanovi, který podporoval všemožně žádost o státní podporu, až se mu podařilo vymoci 90.000 K. (...)

P. architekt Kepka byl tedy požádán, aby do nového roku 1906 přepracoval svůj původní návrh a vyhověl některým pokynům stavebního oddělení ministerstva vnitra.

Pozměněný projekt byl pak schválen, a již dne 29. září 1905 usneseno, že se stavbou se započne na jaře r. 1906. Rozpočet zněl nyní na 171.933.29 K, ale nebudou-li se některé méně nutné věci pořizovati hned, mohl se ještě snížit na 153.133.29 K.

Úmyslu, že se začne stavěti na jaře, nebylo však pro různé překážky možno vyhověti. Teprve dne 29. října 1906 zadána byla stavba kostela p. staviteli Němečkovi z Brna a zed. mistru p. Kučerovi z Obřan – a dne 4. listopadu 1906 zahájeno bylo dílo slavnou pontifikální mší svatou, kterou sloužil ndp. biskup

brněnský Dr. Pavel Huyn ke cti a chvále nejsvětějšího Srdce Ježíšova, jemuž měl býti kostel zasvěcen. Byl to první kostel, který v zemích koruny svatováclavské byl zasvěcen nejsv. Srdci Páně.

Po celá čtyři léta se pilně pracovalo, než byla kostelní budova ukončena. V době stavby byly objednány také nové kostelní zvony a sice ocelové. Největší z nich váží 1900 kg a nese jméno: „Nejsv. Srdce Ježíšovo“. Druhý je zvon „sv. Cyrila a Metoděje“ (1080 kg), třetí „P. Marie“ (zvoní se jím Anděl Páně), čtvrtý „sv. František“ a pátý je umíráček. Zvony byly pořizeny za 10.000 K.

Poněvadž kámen určený ke stavbě kostela musel býti všecek dán do základů, a na stavbu bylo třeba zakoupiti materiál další, byl stavební rozpočet překročen

Vzpomínka na svěcení chrámu Páně Nejsvětějšího srdce Páně Ježíše v Husovicích dne 5. června 1910.

o 73.500 K. Mimo to scházelo ještě vnitřní zařízení: oltáře, lavice, křtitelnice, zpočívadla, varhany. Čekala tedy na „Kostelní jednotu“ nemalá práce další.

Nový skutečně nádherný kostel Božského Srdce Ježíšova byl slavnostně po-

svěcen dne 5. června 1910 J. E. Drem Pavlem Huynem, biskupem brněnským. Slavnostní kázání měl velký dobrodinec kostela poslanec msgre Dr. A. C. Stojan.

(Převzato z knížky 25 let chrámu Páně v Husovicích 1910–1935)

ROZHOVOR S DOBRÝM BRATREM JIŘÍM GRYGAREM

U příležitosti 110. výročí vysvěcení našeho kostela jsme požádali o rozhovor pana RNDr. Jiřího Grygara, astronoma a astrofyzika. Pan doktor laskavě svolil a tak máme dnes možnost začíst se do jeho vzpomínek.

Kde jste v Husovicích bydlel a jaké máte vzpomínky na to, jak se chodilo do kostela? Vzpomenete si, na kterou mši jste chodili? Měl jste v kostele nějaké oblíbené místo? Na které slavnosti si ze svého dětství vzpomínáte? Jak vypadaly?

V Husovicích jsme bydleli od konce r. 1939 do října 1945, čili celou válku. Bydleli jsme v malém činžáku pro tři rodiny těsně nad proslulým tunýlkem, což byl průchod pro pěší pod tratí Brno–Tišnov. Dnes už tunýlek zmizel, protože trať byla po válce posunuta přes Maloměřice a Obřany na Lesnou a do Králova Pole.

Do kostela v Husovicích jsme chodili celá rodina, tj. rodiče, má mladší sestra a já. My děti jsme měly místo hned u mřížky před oltářem. Tehdy se sloužily mše zády k věřícím.

Pro mne v té době byl největší zážitek slavnost Božího těla, kdy byly v okolí kostela instalovány čtyři dekorativní oltáře, holčičky sypaly okvětní lístky a kněží byli pod baldachýnem a celeburovali u všech

čtyř oltářů. Věřící zpívali krásné písně. Jinak jsem také hodně prožíval vánoční a velikonoční svátky.

Když jsem začal chodit v r. 1942 do chlapecké školy v Černých Polích, tak jsme kromě jiných předmětů měli i hodiny náboženství, do kterých tehdy chodili skoro všichni žáci. Obecné školy byly tehdy zvláště pro chlapce a zvláště pro děvčata, tedy v jiných budovách.

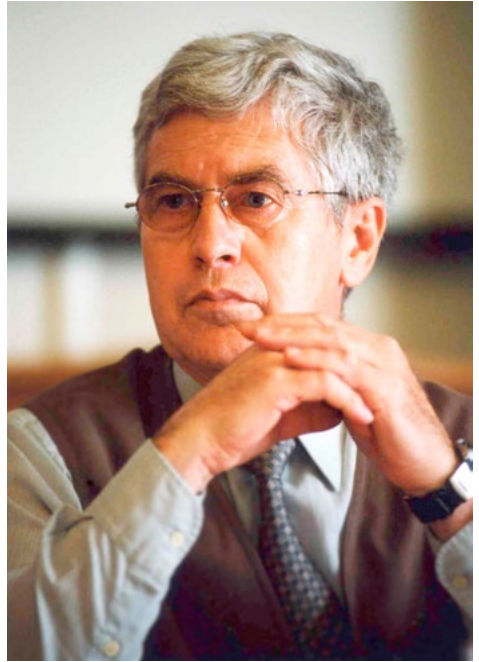
Na fotografii z almanachu 100 let chrámu Nejsvětějšího Srdce Páně v Brně-Husovicích jste na skupinové fotografii u 1. svatého přijímání spolu s P. Albínem Kvitou. Píšete o něm, že Vás navštěvoval i později. Můžete přiblížit tohoto člověka lidem, kteří ho nepoznali?

P. Albín Kvita byl velmi mladý kněz (*1915). Když jsme byli v r. 1944 u prvního svatého přijímání, tak nás na tuto významnou událost dobře připravil. Imponoval nám jeho elán a také to, že si s námi klidně zahrál fotbal a často se smál. My-

slím, že nám, rozjívěným klukům, ho sešlo samo nebe, všichni jsme ho milovali. Stále nás učil až do konce války.

Po válce jsme se však už ve školním roce 1945/1946 z Brna odstěhovali do Opavy, a naše kontakty tak dočasně skončily. V Opavě jsme nebydleli příliš dlouho: před Vánoci 1946 nám po operaci umřel otec. Velmi jsme zchudli, protože umřel velmi mladý, a tak vdovský i sirotčí důchod byl velmi nízký. Naštěstí maminka měla starší sestru, která bydlela v Brně v rodinném domku v Černých Polích se svou dcerou a byla už také vdova. Takže nejprve přijala do své domácnosti mou sestru a potom, co byly komunistickou vládou zrušeny první čtyři ročníky gymnázií, jsme se do Brna vrátili s maminkou a všichni jsme od r. 1949 v tom domku bydleli.

Tehdy už byla katolická církev komunisty tvrdě pronásledována. Kněží, kteří nechtěli vstoupit do organizace *Pacem in terris*, což byla finta, jak církev podřídit zájmům ateistického režimu a odpoutat od Vatikánu, byli pod dozorem StB, která vymýšlela velmi záludné provokace, aby takové osobnosti dostala do vězení, do koncentračních táborů (gulagů), nebo poslala i na smrt. Tak byl postižen také Otec Kvita, který patřil do řádu salvatoriánů, a řeholní kněží byli v hledáčku StB automaticky. Jako řeholník byl v proslulé *akci K* bez soudu zatčen a internován v táboře nucené práce v Oseku a později v Želivě. Propuštěn byl v r. 1956 a mohl se vrátit k rodičům do Vrážného a pracovat v dřevařském závodě. Začal tajně učit děti náboženství, organizoval společné modlitby a pořádal s nimi i výlety. Za tuto „protistátní činnost“ byl v létě

r. 1961 spolu s dalšími salvatoriány zatčen. Dostal se vyšetřovací vazby krajské správy ministerstva vnitra v Ostravě, kde ho vyšetřovatelé podrobili 14 mnohahodinovým výslechům během měsíce. Poté byl obviněn z velezrady. Tehdy se prudce zhoršil jeho zdravotní stav, ačkoliv při zatčení byl v plném zdraví. Teprve koncem srpna, kdy už byl v kritickém stavu bez jakéhokoliv ošetřování, ho odvezli na oddělení vězňů do brněnské nemocnice, kde po velkém utrpení skončil 10. září 1961. Ti zločinci navíc chtěli jeho tělo zpopelnit, ale to se naštěstí podařilo odvrátit. P. Kvita je pochován v rodném Rybí a má tam na hřbitově důstojný pomník.

Má sestra, která ho měla také na náboženství a dokonce vynadala kantorům, kteří se P. Kvitou nezastali, se dozvěděla o jeho propuštění z internace v Želivě, a tak jsme se s ním sešli v Černých Polích

v tom domku, kde jsme bydleli, tuším dvakrát nebo třikrát. Pamatuji si, že sestra ozdobila židli, na níž při návštěvě P. Kvita seděl, modrou mašličkou. Tu hroznou zprávu o jeho dalším zatčení a úmrtí jsme se dozvěděli s velkým zpožděním. Po převratu se na stěně husovické fary objevila pamětní deska, která tohoto novodobého českého mučedníka víry připomíná.

Máte nějakou vzpomínku na P. ThDr. Ladislava Matyáše?

Pamatuji si na jeho příležitostná kázání v nedělních bohoslužbách, ale byl jsem ještě moc mladý na nějaký kontakt s tímto významným katolickým teologem.

Jaký byl Váš vztah ke kostelu, když jste studoval na gymnáziu? Jak třeba vypadaly hodiny náboženství?

Byl jsem velmi překvapen, že když jsem přišel do kvinty husovického gymnázia, učilo se ve škole nepovinné náboženství. Skoro to zpětně považuji za doklad, že soudruzi někde udělali chybu. Poznali jsme tak úžasnou osobnost vynikajícího pedagoga P. Dominika Pecky (1895–1981). Ten byl velmi aktivní v době I. republiky, vydával křesťanské časopisy, psal náboženské knihy, ale i romány a hlavně byl vynikající učitel pro vyspělou mládež. Díky němu jsme se v hodinách náboženství dozvěděli nejenom o soudobé teologii, ale také o přírodovědeckých poznatcích, které nám v těchto předmětech strana a vláda zatajovala. Otec Pecka nás například informoval, že opat brněnského kláštera augustiniánů Gregor Mendel (1822–1884) svými pokusy na klášterní zahrádce založil moderní genetiku. Mendelovy zákony, které formuloval na základě svých

experimentálních pokusů, publikoval po osmiletém výzkumu v r. 1866.

V době komunismu se však dlouho propagovala sovětská pavěda zosobněná šarlatány Trofimem Lysenkem a Olgou Lepešinskou, která Mendela tvrdě popírala. Jednak jim vadilo, že objev pochází od katolického kněze, a dále, že na Západě se Mendelovy zákony prosadily. Čeští biologové, kteří přirozeně o Mendelových zákonech věděli, museli tvrdit, že se mylili. Ti, kteří to odmítli, byli vyhozeni z univerzit. V Sovětském svazu neposlušné biology zavírali do gulagů a popravovali. Od D. Pecky jsem se také poprvé dozvěděl o tom, že vesmír vznikl Velkým třeskem. To bylo totiž také zakázané téma, protože komunisté věděli, že vesmír tu vždy byl a bude, kdežto pokud vznikl, tak ho musel někdo stvořit.

Ani Dominik Pecka se nevyhnul pronásledování. Už v r. 1954 byl poprvé zatčen a vězněn ve Valdicích. Po roce byl propuštěn, ale znovu zatčen v r. 1958 a propuštěn v r. 1960. Setkával jsem se s ním po jeho prvním i druhém propuštění, nejprve v Brně na Grohově ul. a u Kapucínů a v posledních letech jeho života v Kněžském domově na Moravci.

V almanachu dále píšete, že Vás vedle P. Dominika Pecky ovlivnila i další osobnost P. Stanislava Krátkého. Oba Vás provázeli v období pro život zásadním a navíc v době, kdy se moci chopili komunisté. Jak jste tyto okolnosti vnímal? Co pro Vás bylo v té době důležité?

Souběžně v době, kdy nás učil na gymnáziu Dominik Pecka, se do Husovic dostal P. Stanislav Krátký (1922–2010), který okamžitě zaujal věřící svými promluvami;

měl zvučný hlas a rychlý projev, takže při jeho kázáních rozhodně nikdo nemohl usnout. Ihned se zajímal o nás gymnazisty, takže jsme se mnozí stali ministranty a pro nás pak mival po večerních mších v kostele pravidelné rekolekce. Kolem husovického kostela se tehdy vytvořila skvělá skupina mladých lidí, v níž dominoval Květoslav Šipr, pozdější lékař a profesor MU. Pořádali jsme nedělní vycházky do brněnského okolí, a i ty přinášely hodně podnětů pro duchovní růst. Otce Stanislava zatkli v r. 1958 a ve Valdicích strávil dva roky. V r. 1968 byl tajně vysvěcen na biskupa a s neuvěřitelnou energií pracoval ve skrytu napříč Moravou až do konce totality. Několikrát jsem se pokoušel ho navštívit, když jsem se dozvěděl, kde zrovna bydlí. Ale snad s jednou výjimkou jsem ho nikdy nenašel: pokaždé už byl zase o kolo přede mnou jinde.

Teprve po převratu jsme se mohli už v klidu scházet převážně v bytech husovických farníků. Pak se mi podařilo domluvit oslavu jeho osmdesátin v r. 2002 s tehdejším opatem kláštera augustiniánů Lukášem Martincem. Bylo to velmi dojemné setkání mnoha tajně vysvěcených biskupů a kněží ve zcela zaplněném chrámu Nanebevzetí Panny Marie, jenž byl papežem Janem Pavlem II. v r. 1987 povýšen na baziliku minor.

Máte nějaké vzpomínky třeba na pouť na Vranov, příp. na Vaši maturitní mši?

Ano, byl jsem na Vranově na radě poutí, zejména v době, kdy jsme měli to společenství na gymnáziu, ale klidně jsem si tam vyjel i sám na kole.

Maturitní mše proběhla zdánlivě naprosto hladce. Většina z nás přistoupila

k přijímání a mši celebroidal Otec Pecka. Jenže následky to mělo. Dominik Pecka byl už o prázdninách zatčen a studenti, kteří se hlásili po maturě na lékařskou fakultu, měli oplétáčky s přijetím.

Jak se později vyvíjel Váš vztah k husovickému kostelu a farnosti?

Dokud jsem studoval fyziku na MU v Brně, tak se na mém vztahu ke kostelu nic neměnilo. Chodil jsem tam pořád v neděle a svátky na mši, jenže už tam byli jiní kněží. V r. 1957 jsem z Brna přestoupil na studium astronomie na UK v Praze, a to způsobilo, že jsem se už dostával do Brna nanejvýš o prázdninách, navíc jsem v té době měl často další aktivity po celé republice. Po skončení studií v Praze v r. 1959 jsem zakotvil na observatoři v Ondřejově a tím kontakty Brnem téměř ustaly. Od r. 1981 jsem pak přešel do Fyzikálního ústavu ČSAV v Reži a od r. 1991 pracuji ve Fyzikálním ústavu AV ČR v Praze. Máme mezinárodní projekt v Argentině, takže jeden čas jsem byl během stavby observatoře častěji v pampě pod Andami než v Brně. Teď však už observatoř dávno stojí a ovládáme pozorování dálkově. Občas se do Brna dostávám služebně třeba do komisí pro obhajoby disertací anebo na přednášky na Kraví hoře i v Univerzitní knihovně. Takže se občas vracím i do Husovic a zažil jsem oslavu 100. výročí od vysvěcení kostela, ale třeba i Boží tělo v nové podobě. Když jsme slavili v r. 2019 sto let gymnázia v Brně-Husovicích, tak jsme se dohodli, že nám otevrou kostel. Sešli jsme se tam, kde jsme před měli před 65 lety maturitní mši.

MČ

FRANTIŠKÁNI VYPRÁVĚJÍ DĚTEM

Koronavirová krize nás všechny zastihla naprosto nečekaně. Izolovala nás od všech přátel, farnosti a veškerých duchovních aktivit a setkávání. Jak milé bylo, když nám hned v prvním týdnu zavolal bratr Didak, přeptal se, jak to zvládáme a pozval nás k online vyprávění pro děti o životě svatého Františka. Hlavně děti usedaly večer k počítači nadšené, že konečně uvidí po týdnu izolace s rodiči i jiné známé tváře. Bylo úžasné pozorovat, jak se vyprávění pro děti s postupem času mění v rozsáhlé divadelní scény a bravurní herecké výkony. Na tyto výkony poslěze nečekaly pouze děti, ale i mnozí dospělí.

Pozoruhodné ale je, že tohle nebylo pouhé sledování obrazovky. Díky různým soutěžním otázkám a domácím úkolům měly děti o čem přemýšlet i mimo vysílání. Během následného losování „výherců“

Obrázek vymalovaný dvouletou Ester Štorkovou

z řad dětských diváků mávali jedni druhým a všichni jásali, když slyšeli jména svých kamarádů. Třeba naši kluci se při přečtení jejich jména objímali, jako by vyhráli zlatou medaili. Krásné chvíle nastaly, když jsme se všichni po sledování vysílání společně modlili Modlitbu Páně jako jedna farnost. Jenom každý jinde: někdo doma na počítači s rodinou, jiný na cestách na mobilu.

Tato večerní setkání se stala nejen velmi milou součástí každého večera, ale virtuálně propojila celou naši farnost. Pomohla nám rodičům s dětmi si udělat večer čas na Boha a ztišit se.

Tímto Vám, naši milí bratři františkáni, chceme za vše poděkovat. Jsme moc rádi, že Vás tu máme.

Terka a Martin Štorkovi

ANKETA: JAK JSTE STRÁVILI LETOŠNÍ VELIKONOCE POZNAMENANÉ VLÁDNÍMI ZÁKAZY?

Inspirovala mě výzva Tomáše Halíka, abychom se ve chvílích, kdy se nemůžeme scházet v kostelích, snažili hledat pro spiritualitu nové cesty. Ještě než padl zákaz setkávat se ve větším počtu lidí, sledovali jsme například přenos mše svaté z našeho kostela ve sklípku u hořícího krbu a zapálených svící. V té chvíli i později jsem si (stejně jako určitě mnozí) uvědomila, jak pro mě bylo toto vytržení z běžného způsobu života prospěšné. Neberu-li teď v potaz tragické okolnosti, měli jsme příležitost zpomalit, zastavit se, uvědomit

si, co je pro nás důležité. Nemít možnost strávit Velikonoce běžným způsobem pro mě znamenalo příležitost strávit je nově – pokusit se jednotlivé události oživovat především sama v sobě.

I já bych se chtěla připojit k poděkování bratrům františkánům i všem těm, kteří zajistili přenosy mší, vysílání pro děti i další program, a také těm, kteří připravili kostel tak, abychom se v něm mohli začít setkávat.

AP

VE FARNOSTI SE UDÁLO: NÁVRAT DO KOSTELA

Fotografie Tomáš Cigánek, Člověk a víra

Městská část Brno-sever
a Kulturní středisko Omega

kulturní
středisko
omega

Vás srdečně zvou

na

DEN HUSOVIC

Sobota
20. 6.

farmářské trhy
mše v 10:00
doprovodný program

9:00 - 14:00

**na náměstí Republiky
v Husovicích**

Záleská cimbálová muzika z Luhačovic
DFS Barvínek
kapela New four
skákací hrad, občerstvení

kulturní
středisko
omega

www.ksomega.cz

POZVÁNKY

Určitě jste si všimli hodnotné **výstavy** velkoformátových fotografií v zadní části našeho kostela. Autoři fotografií jsou členové fotografického spolku Člověk a víra, který již devátým rokem dokumentuje důležité události církevního života. Další menší výstava pak probíhá v Loretánské kapli kostela sv. Janů na Minoritské ulici a určitě bychom si neměli nechat ujít velkou diecézní výstavu v kostele sv. Jakuba, která zde potrvá do 25. června.

Noc kostelů se uskuteční v pátek 12. června. Naše farnost se do ní letos nezapojí. V celém Brně ale na vás čeká 71 programů – podrobný přehled naleznete na <https://www.nockostelu.cz/kostely/kraj/jihomoravsky/1/detail>.

Farní tábory:

Tábor pro děti ve věku 7–10 let proběhne ve dnech 23.–29. srpna. Přihlašování je možné do konce června.

Tábor Kolpingovy rodiny ze Soběšic se koná 1.–9. srpna v obci Ostrý kámen u Svitav. Duchovním doprovázejícím bude o. Ignác.

Prázdniny tu budou velice rychle a v brněnském Centru naděje a pomoci (CENAP) se opět připravuje pro dospívající dívky oblíbený **týdenní kurz „Být sama sebou“**. Tentokrát v termínu 27.–31. 7. Pokud máte doma dospívající slečnu a rádi byste jí pomohli, aby si udržela sebeúctu, aby dokázala i v náročném období dospívání žít v souladu s Desaterem, pak je to kurz právě „na míru“. Program je zaměřen na získání zdravého sebevědomí dospívajících a uvědomění si svojí jedinečnosti, přičemž etické hodnoty jsou předkládány v souladu s morálním učením katolické církve.

Přihlášky a informace naleznete na <https://www.cenap.cz/byt-sama-sebou-1>.

Těšíme se na mladé slečny, které na sobě chtějí více pracovat.

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: sdriciko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXIV, 3/2020, 14. 6. 2020**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková** (šéfredaktorka)

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka třetího čísla Srdíčka bude dne 29. 8. 2020.